

Sygn. akt I C 859/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Lidia Grzelak

Protokolant sądowy Lena Konwerska

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2018 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko R. K. (1) i A. K.

o zapłatę 12364,16 zł

I nakaz zapłaty z dnia 19 lutego 2018 r. wydany w sprawie I Nc 270/18 w postępowaniu nakazowym utrzymuje w mocy w całości;

II zasądza od pozwanych R. K. (1) i A. K. solidarnie na rzecz powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 1200,00 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem uzupełnienia kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 859/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych R. K. (1) i A. K. w postępowaniu nakazowym na podstawie weksla kwoty 12364,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 listopada 2017 r. do dnia zapłaty. Ponadto wnosił o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym na podstawie weksla wydanym w dniu 19 lutego 2018 r. w sprawie I Nc 270/18 Sąd uwzględnił roszczenie powoda w całości oraz orzekł o kosztach procesu.

Pozwani R. K. (1) i A. K. wnieśli zarzuty od przedmiotowego nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości. Pozwani w zarzutach podnieśli wypełnienie weksla niezgodnie z wolą wystawcy, nieistnienie wierzytelności oraz przedwczesne zgłoszenie żądania przez powoda.

W toku procesu strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. K. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) R. K. (2), zawarł z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. cztery umowy leasingu nr (...) z dnia 24 marca 2011 r. Przedmiotem umów były urządzenia elektroakustyczne i elektrowizyjne, stanowiące wyposażenie studia nagraniowego prowadzonego przez R. K. (1) (umowy leasingu k. 48 – 55, ogólne warunki umowy leasingu k. 56 – 62).

W 2015 r., na wniosek R. K. (1), przedłużono okresy leasingów. Zgodnie z umowami okres leasingu upływał z końcem miesiąca, za który zgodnie z harmonogramem należna była ostatnia opłata leasingowa. W związku z tym umowa nr (...) wygasła dnia 30 kwietnia 2016 r., umowy nr (...) wygasły dnia 31 maja 2016 r., zaś umowa nr (...) wygasła dnia 31 sierpnia 2016 r. (aneksy do umów leasingu wraz z harmonogramem spłat k. 92 – 103).

W końcowym okresie obowiązywania umów leasingu, R. K. (1) miał problemy finansowej i zaprzestał regularnego spłacania należności, deklarując jednocześnie chęć wykupu przedmiotów leasingu. R. K. (1) nie dokonał zapłaty ceny wykupu w terminie 30 dni od zakończenia konkretnych umów leasingu. Ceny wykupu przedmiotów leasingu zostały zapłacone wraz z należnościami z tytułu not odsetkowych i opłat za ubezpieczenie przedmiotów leasingu w dniu 31 sierpnia 2016 r. w zakresie umów nr (...), zaś w dniu 20 października 2016 r. w zakresie umowy nr (...) (bezsporne).

R. K. (1) pozostawał z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w kontakcie e-mailowym. Ze strony (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. z R. K. (1) kontaktowała się M. F.. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. nalegał na zwrot przedmiotów leasingu lub zapłatę ceny wykupu, uprzedzając jednocześnie o wysokości kar umownych. Zgodnie bowiem z § 38 ust. 6 ogólnych warunków umowy leasingu, w razie opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu po jej wygaśnięciu, korzystający zobowiązany jest do zapłacenia finansującemu kary umownej w wysokości 1/30 ostatniej raty wynagrodzenia netto określonej zgodnie z umową leasingu, ale nie mniej niż 50 zł netto, za każdy rozpoczęty dzień opóźnienia. Po dokonaniu zapłaty cen wykupów (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. obciążyła R. K. (1) karami umownymi za opóźnienie w zwrocie przedmiotów leasingu i bezumowne z nich korzystanie po wygaśnięciu umów leasingu. (ogólne warunki umowy leasingu k. 56 – 62, korespondencja e-mailowa k. 104 - 110).

Umowa nr (...) wygasła z dniem 31 maja 2016 r. R. K. (1) zapłacił cenę wykupu przedmiotu leasingu w dniu 31 sierpnia 2016 r. Kara umowna została naliczona za 61 dni i wyniosła 3050,00 zł. Z tego tytułu została wystawiona nota obciążeniowa nr (...). Umowa nr (...) wygasła również z dniem 31 maja 2016 r. R. K. (1) zapłacił cenę wykupu przedmiotu leasingu w dniu 31 sierpnia 2016 r. Kara umowna została naliczona za 61 dni i wyniosła również 3050,00 zł. Z tego tytułu została wystawiona nota obciążeniowa nr (...). Umowa nr (...) wygasła z dniem 31 sierpnia 2016 r. R. K. (1) zapłacił cenę wykupu przedmiotu leasingu w dniu 20 października 2016 r. Kara umowna została naliczona za 19 dni i wyniosła 950,00 zł. Z tego tytułu została wystawiona nota obciążeniowa nr (...). Umowa nr (...) wygasła z dniem 30 kwietnia 2016 r. R. K. (1) zapłacił cenę wykupu przedmiotu leasingu w dniu 31 sierpnia 2016 r. Kara umowna została naliczona za 92 dni i wyniosła 4550,00 zł. Z tego tytułu została wystawiona nota obciążeniowa nr (...). We wszystkich przypadkach 1/30 miesięcznej raty leasingowej była niższa niż minimalna stawka kary umownej tj. 50,00 zł, zatem (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. naliczyło karę umowną według dobowej stawki minimalnej. Noty odsetkowe zostały przesłane R. K. (1). Pismem z dnia 5 kwietnia 2017 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wezwał R. K. (1) do zapłaty kar umownych (noty obciążeniowe wraz z obliczeniem opłaty za bezumowne używanie przedmiotów leasingu k. 112 – 118, wezwanie wraz z zpo k. 120 – 122, zeznania świadka M. F. k. 138).

Zabezpieczeniem umów były weksle własny in blanco z klauzulą „bez protestu” wraz deklaracjami wekslowymi złożone przez R. K. (1). A. K. złożyła własnoręczny podpis na wekslu poręczając za wystawcę, jak również na deklaracjach wekslowych jako poręczyciel. W deklaracji wekslowej oświadczyli, iż w razie nie uiszczenia przez nich wszelkich należności z tytułu powyższych umów leasingowych (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. będzie miał prawo wypełnić weksel na sumę odpowiadającą zobowiązaniom. W związku z brakiem zapłaty kar umownych przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. uzupełnił weksle na kwotę należności stanowiących sumę kary umownej oraz odsetek ustawowych za opóźnienie, w tym: z umowy nr (...) kwotą 3250,92 zł – 3050,00 zł tytułem kary umownej zgodnie z notą obciążeniową nr (...) oraz 200,92 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie zgodnie z notą odsetkową nr (...), z umowy nr (...) kwotą 3290,92 zł – 3050,00 zł tytułem kary umownej zgodnie z notą obciążeniową nr (...) oraz 200,92 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie zgodnie z notą odsetkową nr (...), z umowy nr (...) kwotą 1012,58 zł – 950,00 zł tytułem kary umownej zgodnie z notą obciążeniową nr (...) oraz 62,58 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie zgodnie z notą odsetkową nr (...) oraz z umowy nr (...) kwotą 4849,74 zł – 4550,00 zł

tytułem kary umownej zgodnie z notą obciążeniową nr (...) oraz 299,74 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie zgodnie z notą odsetkową nr (...) (deklaracje wekslowe k. 9 – 12, weksle k. 5 – 8, noty obciążeniowe k. 124 – 127).

Pismami z dnia 9 października 2017 r., doręczonymi R. K. (1) i A. K. w dniu 11 października 2017 r., (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawiadomił ich o uzupełnieniu wystawionych przez R. K. (1) weksli z terminem płatności na dzień 19 października 2017 r. i wezwał ich do ich wykupu we wskazanym terminie (wezwania wraz z zpo k. 13 – 18).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, zeznań świadka M. F. oraz częściowo zeznań pozwanego R. K. (1).

Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez strony. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji sąd uznał, iż mogą one stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia. Jako spójne z nimi uznać należy zeznania świadka M. F..

Odnosząc się natomiast do oceny zeznań pozwanego R. K. (1) wskazać należy, że co do znacznej części okoliczności są zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym, któremu Sąd dał wiarę. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego w zakresie jego braku wiedzy dotyczącej obciążenia go opłatą za korzystanie z przedmiotu leasingu po wygaśnięciu umowy. W pierwszej kolejności wskazać należy, że prawo powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. do obciążenia leasingobiorcy karą umowną za korzystanie z przedmiotu leasingu po wygaśnięciu umowy wynikało wprost z ogólnych warunków umowy leasingu. Pozwany R. K. (1) od wielu lat prowadzi działalność gospodarczą; z wykształcenia jest technikiem ekonomistą. Niewątpliwie, prowadzona przez niego działalność gospodarcza dotyczy zupełnie innego przedmiotu (branża muzyczna) jednakże posiadane wykształcenie ekonomiczne pomaga w zrozumieniu treści zawartych umów. Wbrew twierdzeniom pozwanego R. K. (1), treść korespondencji e-mailowej wskazuje, że już w czerwcu 2016 r. M. F. zwracała jego uwagę na obowiązek zapłaty opłaty dodatkowej za korzystanie z przedmiotu leasingu po wygaśnięciu umowy pomimo niezapłacenia w terminie ceny wykupu. W e-mailu z 24 sierpnia 2016 r. M. F. szczegółowo wskazała wysokość należności w zakresie wartości wykupu, kosztów windykacji oraz kosztów związanych z korzystaniem z przedmiotu leasingu po wygaśnięciu umowy, co przeczy twierdzeniom pozwanego R. K. (1), że nie uzyskał w tym zakresie pełnej informacji, co skutkowało jego przekonaniem o obowiązku zapłaty jedynie kosztów zewnętrznej windykacji.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowiło zobowiązanie wekslowe. Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. był w posiadaniu weksla własnego wystawionego przez pozwanego R. K. (1). Weksel ten był wekslem, wystawionym w celu zabezpieczenia roszczeń (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wynikających z zawartych przez strony umów leasingu z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania przez niego niniejszej umowy. Pozwany R. K. (1) złożył zabezpieczenie w postaci weksla in blanco wraz z deklaracją wekslową. Natomiast odpowiedzialność pozwanej A. K. wynika ze złożonego przez nią poręczenia za wystawcę weksli wraz z deklaracją wekslową poręczyciela. Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wypełnił weksle własne in blanco wystawione przez pozwanego R. K. (1) i wezwał oboje pozwanych do ich wykupu w terminie do dnia 19 października 2017 r.

Prawo wekslowe w art. 10 wyraźnie dopuszcza wystawienie weksla in blanco. Z chwilą wydania weksla wierzycielowi dochodzi do zawarcia umowy skierowanej na powstanie zobowiązania wekslowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2002 r. w sprawie V CKN 1514/00). Jest to umowa warunkowa, albowiem do powstania zobowiązania wekslowego dochodzi dopiero po ziszczeniu się warunku prawnego jakim jest wypełnienie weksla zgodnie z prawem. Czynności prawne, z których wynikają zobowiązania wekslowe mają charakter abstrakcyjny a zatem ich ważność nie zależy od istnienia lub prawidłowości stosunku podstawowego (np. sprzedaż, pożyczka). Same też nie określają celu gospodarczego lub społecznego wynikającego z nich przysporzenia. W razie zatem nieistnienia lub

nieprawidłowości stosunku podstawowego dłużnikowi wekslowemu przyznaje się wobec kontrahenta tylko zarzut nienależnego świadczenia, a gdy sumę wekslową już zapłacił - roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia. Oznacza to, iż jedynie wykazanie nieważności lub unieważnienie umowy będącej źródłem samego zobowiązania wekslowego jest jednoznaczne ze stwierdzeniem nieistnienia tego zobowiązania. Ponieważ w przedmiotowej sprawie nastąpiło podpisanie weksla przez wystawcę oraz wydanie go wierzycielowi, należy stwierdzić, iż w sprawie zawarta została ważna umowa zobowiązania wekslowego.

W niniejszej sprawie doszło do wystawienia weksla in blanco. Istotą takiego weksla jest jego niezupełność w chwili wydania go wierzycielowi wekslowemu (remitentowi), który został upoważniony do jego wypełnienia. Jednocześnie, zaakcentować należy istotną okoliczność, że do powstania zobowiązania wekslowego w przypadku weksla in blanco dojdzie wówczas, gdy wierzyciel (remitent) uzupełnił weksel w zakresie, w jakim był do tego upoważniony. Chociaż zobowiązanie z weksla jest – co do zasady zobowiązaniem abstrakcyjnym, to jednak reguła ta doznaje wyłomu w przypadku weksli in blanco, które uznawane są za kauzalne (wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 1970 r. w sprawie I Pr 407/70). W przypadku, zatem sporu pomiędzy wystawcą czy też poręczycielem weksla własnego in blanco i remitentem zobowiązany może podnosić zarówno zarzuty formalne dotyczące treści weksla jak i zarzuty osobiste wynikające ze stosunku podstawowego będącego przyczyną prawną zobowiązania wekslowego. W wypadku sporu pomiędzy remitentem a wystawcą weksla własnego nie mają, bowiem zastosowania ograniczenia wynikające z art. 10 i art. 17 prawa wekslowego, które służą zagwarantowaniu pewności obrotu wekslowego i aktualizują się dopiero w chwili przeniesienia weksla na zasadach prawa wekslowego. Jak już wyżej wskazano, nie ma wątpliwości, że w procesie „wekslowym” (art. 485 § 2 kpc) pozwanemu przysługuje prawo podniesienia zarzutów wynikających ze stosunku podstawowego, co przenosi spór z płaszczyzny prawa wekslowego, na którym oparty był pozew wniesiony w postępowaniu nakazowym, na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Jednak w tej sytuacji, to właśnie pozwany ponosi ciężar dowodu, że roszczenie powoda z tego stosunku nie istnieje (wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2005 r. w sprawie V CK 780/04, wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2006 r. w sprawie IV CSK 15/05). Jeżeli występujący z powództwem o zapłatę jako remitent weksla własnego wystawionego przez pozwanego potwierdzi swe prawo dokumentem o cechach określonych w art. 101 prawa wekslowego, a pozwany nie udowodni zarzutów tamujących lub niweczących, sąd uwzględni żądanie na podstawie art. 28 ust. 2 w zw. z art. 104 ust. 1 prawa wekslowego (wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 1999 r. w sprawie I CKN 215/98). Jak wskazał Sąd Najwyższy trafne jest zatem zapatrywanie, iż z punktu widzenia rozkładu ciężaru dowodzenia, powód czyni zadość wymaganiom prawa, przedstawiając prawidłowo wypełniony weksel. Natomiast na stronie pozwanej ciąży obowiązek dochowania należytej staranności w wykazaniu zasadności swojego stanowiska dokumentami załączonymi do zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2006 r. w sprawie IV CSK 15/05). Pogląd ten w pełni należy podzielić. Z weksla wypływa domniemanie istnienia zobowiązania po stronie osoby obowiązanej z weksla. Powoływanie się na brak zobowiązania powinno zostać przez strony sporu wykazane. Zgodnie z przepisem art. 6 kc, ciężar dowodu obciąża w tym przypadku pozwanych.

W przedmiotowej sprawie, pozwani nie wykazali, aby faktycznie ich zobowiązanie było nieważne, czy też nie istniało, względnie wygasło. Wskazać należy, że przyczyną obciążenia pozwanego R. K. (1) przez powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. karą umowną za korzystanie z przedmiotu leasingu po wygaśnięciu umowy oraz pomimo nieuiszczenia w terminie umownym ceny wykupu. Uprawnienie powoda wynikało w tym zakresie wprost z treści § 38 ogólnych warunków umowy leasingu, stanowiących integralną część zawartych przez strony umów leasingowych. Dodatkowo, po wygaśnięciu umów, powód informował pozwanego R. K. (1) o tej dodatkowej opłacie w korespondencji e-mailowej. Pozwany R. K. (1) nie dokonał w terminie zapłaty cen wykupu przedmiotów leasingu, nie zwrócił również sprzętu po wygaśnięciu umowy. W świetle powyższego powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. był uprawniony obciążenia go karą umowną za korzystanie z przedmiotu leasingu za okres pomiędzy wygaśnięciem umowy a zaplaceniem przez niego ceny wykupu, a w konsekwencji do wypełnienia weksla zgodnie z deklaracjami wekslowymi – wystawcy weksla i poręczyciela weksla.

Zgodnie z treścią art. 6 kc w związku z art. 232 kpc to na stronie ciężki obowiązek udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne, a jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2001 r. (I PKN 660/00) „Samo

twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą”. W procesie cywilnym na stronach spoczywa ciężar twierdzenia i dowodzenia wszystkich okoliczności (faktów), które w myśl art. 227 kpc stanowią przedmiot dowodu. Tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów faktów pozytywnych przeciwnych, których istnienie wyłącza stwierdzoną okoliczność negatywną. Tak więc ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym nie zawsze spoczywa na powodzie, ponieważ osoba, która odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązana jest udowodnić fakty wskazujące, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie IV CSK 299/06).

Mając powyższe na uwadze, w przedmiotowej sprawie po przedstawieniu przez powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wypełnionych weksli wraz z deklaracjami wekslowymi oraz innymi istotnymi dokumentami (umowami leasingu, notami obciążeniowymi, notami odsetkowymi), to na pozwanych spoczywał ciężar wykazania, że opisane powyżej wierzytelności w rzeczywistości nie istnieją, lub istnieją ale w mniejszym wymiarze (że kara umowna została nałożona niezasadnie, a weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją). Okoliczności te nie zostały w żaden sposób przez pozwanych wskazane. Pozwani powołują się na uzgodnienie prolongaty zapłaty ceny wykupu czy też przedłużenie terminu trwania umów leasingowych. Nie przedstawili natomiast żadnych dowodów na te okoliczności. Jak słusznie wskazuje powód, zgodnie z art. 77 § 1 kc, uzupełnienie lub zmiana umowy wymaga zachowania takiej formy, jaką ustawa lub strony przewidziały w celu jej zawarcia. Bezsprzeczne jest w niniejszej sprawie, że umowy leasingu zostały zawarte w formie pisemnej, a zatem do ich zmiany, również w zakresie okresu obowiązywania, wymagana była forma pisemna.

Sąd rozstrzygający niniejszą sprawę również nie dopatrył się w sprawie naruszenia przepisu art. 5 kc poprzez – jak to wskazywał pozwany R. K. (1) - czynienia przez powoda ze swego prawa użytku, który jest sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa oraz naruszenie zasad współzycia społecznego.

Przepis art. 5 kc dotyczy nadużycia prawa podmiotowego. Ma on następujące brzmienie – „nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego; takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uznawane za wykonanie prawa i nie korzysta z ochrony”. Niewątpliwie nadużycie prawa podmiotowego polega na przekroczeniu przez osobę uprawnioną pewnych granic, które należą do kategorii etycznej lub społeczno – ekonomicznej przy równoczesnym założeniu, że działała ona w zgodzie z przysługującym jej prawem. Użytek jaki czyni osoba uprawniona ze swego prawa, może stać w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego lub społeczno – gospodarczym przeznaczeniem prawa”. „Zasady współzycia społecznego” i „społeczno – gospodarcze przeznaczenie prawa” są to tzw. klauzule generalne, czyli zwroty niedookreślone. Nie stanowią one żadnych uprawnień, ale są kryterium służącym do wyznaczania granic „wykonywania prawa”.

Wykładnia klauzuli społeczno - gospodarczego przeznaczenia prawa, powinna uwzględniać, że to treść prawa decyduje o zakresie uprawnień przysługujących uprawnionemu. Tym samym ochronie na podstawie art. 5 kc mogłyby podlegać tylko takie sprzeczne ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem prawa działania uprawnionego, które zarazem naruszają moralnie i aksjologicznie uzasadnione interesy zobowiązanego – czyli w istocie są zarazem niezgodne z zasadami współzycia społecznego. W niniejszej sprawie pozwani zarzucili, iż ustalenie kary umownej w wysokości nieadekwatnej do ceny wykupu oraz działanie powoda poprzez wykonanie zapisów ogólnych warunków umowy leasingu, jest nadużyciem w stosunku do gospodarczego rezultatu wykonania umowy jakiego oni mogli oczekiwać. Ich zdaniem wykonywanie umowy, nawet zgodnie z jej postanowieniami w zakresie ich obowiązków narażało ich na konieczność naprawienia powódce szkody, która przewyższała wartość umowy.

Należy pamiętać, że ujęte w art. 5 kc klauzule należy traktować jako normy społeczne ogólne, odnoszące się do wszystkich możliwych przypadków, gdy powoływanie się na prawo podmiotowe nie stanowi jego wykonywania, lecz jego nadużywanie, które nie jest społecznie aprobowane i w związku z tym nie korzysta z ochrony prawnej. Niewątpliwie oceniając roszczenia na tle klauzuli generalnej z art. 5 kc musi uwzględniać interesy obu stron. W niniejszej sprawie zgodnie z art. 353¹ kc strony zawierające umowę ułożyły stosunek prawny według swego uznania, którego treść

i cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Niewątpliwie pozwany R. K. (1) przed zawarciem umowy przeczytał jej warunki i zgodził się na ich przyjęcie, o czym świadczy jego podpis pod umową. Obowiązkiem również pozwanego jako przedsiębiorcy było dołożenie należytej staranności przy wykonywaniu umów, również w zakresie terminów ich obowiązywania, jak i płatności. Na zasady współzycia społecznego może bowiem powoływać się ten tylko, kto sam swego prawa nie nadużywa, zaś niedokładanie należytej staranności w zakresie terminów, w ocenie sądu, jest właśnie takim nadużyciem i nie może zostać zaakceptowane przez sąd.

Pozwani R. K. (1) i A. K., wnosząc zarzuty, zaskarżyli nakaz zapłaty w całości, jednakże z powyższych względów ich zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie. Mając powyższe na uwadze, zgodnie z przepisem art. 496 kpc, Sąd utrzymał zaskarżony nakaz zapłaty w całości w mocy, zgodnie, z którym pozwani A. K. i R. K. (1) zobowiązani są solidarnie zapłacić na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 12364,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 listopada 2017 r. do dnia zapłaty. Roszczenie odsetkowe znajduje uzasadnienie w treści art.481 kc oraz art. 1 pkt 4 ustawy Prawo wekslowe. Nadto pozwani - zgodnie z nakazem zapłaty z dnia 19 lutego 2018 r. wydanym w postępowaniu nakazowym w sprawie I Nc 270/18 obowiązani są zapłacić na rzecz powoda koszty procesu w łącznej kwocie 2572,00 zł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc. Na kwotę powyższą składa się opłata od pozwu w wysokości 155,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2417,00 zł stanowiące wynagrodzenia radcy prawnego ustalone zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Jednocześnie w pkt II wyroku Sąd zasądził od pozwanych A. K. i R. K. (1) solidarnie na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. tytułem uzupełnienia kosztów zastępstwa procesowego kwotę 1200,00 zł, mając na uwadze, że wysokość kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zwykłym wynosi - przy wskazanej wartości przedmiotu sporu - 3600,00 zł, zaś stosownie do § 3 ust. 2 cyt. rozporządzenia, w przypadku skutecznego wniesienia sprzeciwu lub zarzutów opłatę ustala się na zasadach ogólnych.